

ENTERRAMENT - MN. JOAN OLLÉ I GÜELL

Sant Ramon de Cabrianes, 22-5-2017

Ap 21,1-5a.6b-7 // Lc 24,13-35

En la joia de la Pasqua celebrem les exèquies del nostre estimat germà, Mn. Joan Ollé i Güell. I les celebrem en el temple parroquial de Sant Ramon de Cabrianes, on ell, durant quaranta-dos anys, celebrà, per al bé del seus germans, els misteris cristians, que tenen com a centre Crist mort i ressuscitat. I nosaltres fem bé de pregar per ell; ens és un deure de caritat cristiana, però també és un deure d'agraïment envers el qui, durant tota la seva vida, no va voler fer res més que servir i estimar els seus germans, res més que servir i estimar-nos a tots nosaltres! La nostra joia de Pasqua, que té la seva font en la certesa que l'Amor és més fort que la mort, avui la sentim en el nostre cor, per una part, amb l'ombra de la tristesa per la separació que porta amb si la mort, però també amb la llum que neix de l'esperança cristiana: el nostre germà, Mn. Joan Ollé, no ha mort per sempre, sinó que ha estat cridat a la vida eterna; ell ha entrat en el misteri de Déu, en l'eternitat promesa; i, perquè és fill de Déu, perquè fou batejat, perquè l'Esperit de Déu ha estat vessat en el seu cor, tenim l'esperança certa que el seu pobre cos ressuscitarà el darrer dia, quan Crist es manifesti ple de glòria i majestat.

Ens ha deixat per anar a la Casa del Pare un germà sacerdot. Sí, un germà. Un home de la nostra terra, pastat amb el nostre fang; un home que feia l'olor de la nostra terra, l'olor del nostre poble. Sí, l'olor d'aquest poble de Cabrianes. Ell no ha passat per aquest poble, per aquesta parròquia. Ell és de Cabrianes. És el rector de Cabrianes. Us portava i us porta a tots vosaltres, estimats germans, en el seu cor. Ell sabia el que hi ha d'alegria i de tristesa en cada família, en cada un dels fills d'aquesta parròquia. Us acompanyava en tots els esdeveniments personals, familiars i socials. S'alegrava amb vosaltres, plorava amb vosaltres; era feliç del bé de tots i cada un de vosaltres, pregava per la pau i la concòrdia entre vosaltres, en les vostres famílies. Era un més del poble. Era un servidor de tots.

Ens ha deixat el rector d'aquesta parròquia. Han estat quaranta-dos anys el temps que aquesta parròquia ha tingut la gran sort de tenir un tan bon rector. Mn. Joan Ollé vivia i es desviava a fi que els qui el Senyor li havia encomanat fossin autèntics fills de Déu. Maldava amb tot el seu ésser perquè tots els qui naixien anessin a les fonts baptismals, rebessin la catequesi, fessin la primera comunió i la confirmació, es cassessin davant l'altar del Senyor i, en el moment de la feblesa i la malaltia, tinguessin la proximitat de Crist, per mitjà del ministeri sacerdotal, amb la pregària i els sacraments. Us coneixia a tots, a molts us va servir en la taula de les colònies a l'estiu. Acol·lia els joves a casa, perquè, com a bon pare, sabia que era millor estar a casa, sense el perill dels mals del món, que ho promet tot però no dóna res, sinó que, a l'inrevés, ens ho pren tot.

Ens ha deixat el qui presidia la celebració de l'Eucaristia, de la missa. Ho feia amb la seva veu clara i ferma, amable i tendra, exigent i comprensiva. Ho feia també amb la seva veu sonora i harmoniosa, convidant tothom a participar-hi amb el cos i amb el cor. Aconseguia amb el seu mestratge, de pare i de germà, que tota l'assemblea cantés, talment un cor, amb concòrdia i bellesa. La celebració era sempre joia i profunda, viscuda i encoratjadora.

Ha mort el rector d'aquesta parròquia. I ho ha estat fins al darrer moment de la seva vida. Quan el vaig visitar, després de l'operació i abans de la crisi greu, en parlar de la parròquia li vaig expressar que no es preocupés, que el més important era ell i la seva

salut. La seva mirada fou de no estar-hi del tot d'acord. Em va quedar ben clar que ell se sentia, tot i la malaltia, el rector que amb interès es preocupava que no manqués el pa de la Paraula i de l'Eucaristia a aquells que servia, aquells que el Senyor, per mitjà de la seva Església, li havia encomanat.

Ens ha deixat un germà del presbiteri diocesà. Els vincles dels qui compartim el sacerdoci apostòlic, el bisbe i els preveres, van més enllà del mer corporativisme. Som membres d'un mateix col·legi presbiteral, i les relacions entre nosaltres són les de la fraternitat i l'amistat. Puc donar testimoniatge que en tots els anys que el Senyor m'ha donat de compartir com a bisbe la vida sacerdotal amb Mn. Ollé, de part seva sempre he rebut estimació i respecte. En el diàleg de l'obediència sempre ha estat disposat a fer la voluntat del Senyor. Sofria en el seu cor tota actitud de menyspreu i atac al qui era el seu bisbe i, per tant, el seu pare, el seu germà, el seu amic. Sentia com a seu tots els dolors i les alegries dels germans preveres. Sempre disposat a donar una mà amiga, amb el suport, quan hi havia necessitat. Per a ningú mai no tenia un no, quan li era possible. I ell feia tot i més perquè fos possible. La germanor sacerdotal no era de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. El recordo present sempre en les sessions de formació i pregària en els recessos mensuals per als sacerdots i diaques. Em ve a la memòria la seva atenció i la seva alegria quan el que s'expressava l'il·luminava per al seu ministeri de la paraula i de l'acció pastoral.

Per tot això i molt més, que tots i cada un de vosaltres, estimats germans i germanes, podríeu compartir, el nostre cor, en aquests moments de la mort de mossèn Joan, som semblants al deixeble d'Emaús, que anaven tristos i capficats. Perquè també nosaltres esperàvem que s'hauria sortit de la malaltia i de l'operació. Perquè hem demanat al Senyor que el curés, que el deixés amb nosaltres. Perquè ell volia tornar a estar amb nosaltres, servint-nos i estimant-nos. Jesús, present en aquesta missa exequial, més present que nosaltres mateixos, encara que el nostres ulls no el vegin; Jesús mateix ens aconsegueix i camina amb nosaltres i ens parla. Ell ens diu: *No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar a la glòria?* I Jesús ens explica les Escripures. I si l'escoltem experimentarem com el nostre cor s'abrusa. Jesús parla del misteri del sofriment i de la mort. I no ho fa com qui parla d'una lliçó apresada, sinó com qui parla del seu sofriment i de la seva mort, causa de la nostra salvació. Ell, amb la seva mort i resurrecció, ha vençut el pecat i la mort; la nostra mort i el nostre pecat; el pecat i la mort del nostre germà. El qui es deixa abusar el cor per Jesucrist troba el veritable sentit de la vida. Perquè qualsevol altra hipòtesi sobre el sentit de la vida que no doni resposta a l'interrogant, fonamental en el cor de tota persona humana, sobre la mort, cau en el sense-sentit. Solament en el misteri del Verb encarnat, mort i ressuscitat, l'home troba la llum veritable que il·lumina la seva existència i obre l'horitzó de la gran esperança: l'Amor és més fort que la mort.

En Jesús, mort i ressuscitat, s'han fet ja presents el cel nou i la terra nova, dels quals ens ha parlat el llibre de l'Apocalipsi de sant Joan. Les nostres llàgrimes troben qui les eixugui, perquè Jesús és *Déu-que-és-amb-nosaltres*. I ell eixugarà totes les nostres llàgrimes dels ulls, en l'espera del cel nou i la terra nova definitius per a la tota la humanitat redimida, on no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Aquesta és la nostra esperança que transforma la nostra tristesa en la joia pasqual, en l'al·leluia que cantem per aquest món, en l'esperança de l'al·leluia en el Regne definitiu, en les Noces de l'Anyell.

Ha mort un germà sacerdot, un rector de parròquia. Qui ocuparà el seu lloc? En pregària humil i confiada demanem al Senyor: Què ens passa que al cor del nostre

jovent no ha arribat prou clarament el testimoniatge de la vida lliurada del tot als germans, com la de Mn. Joan Oller i la de tants altres; un testimoniatge capaç de suscitar la crida a imitar-lo en la vida sacerdotal com la seva? Però la vida lliurada a Déu i als germans mai no es perd. En el temps oportú donarà fruit, com el gra de blat que cau a terra i mor. Demanem a Déu, Pare bo i misericordiós, que ens doni els pastors que necessitem per a servir totes les parròquies i comunitats de la nostra Església de Vic.

A santa Maria, Mare de Déu, Mare dels apòstols, li encomanem el nostre germà. En tota la seva vida Maria el va acompanyar, des de la parròquia natal de Santa Maria d'Oló i sempre des dels cims de les muntanyes de Montserrat que sempre albirava amb amor, ja que eren el tron de la qui és Reina i Senyora de tots els catalans. A ella li demanem, en aquests moments, per a ell i per a nosaltres: «Guieu-nos cap al cel. Guieu-nos cap al cel.» Amén.